

Capitolul 1

Harry Finn se trezi, după cum îi era obiceiul, la ora șase treizeci, puse de cafea, dădu drumul câinelui în curtea îngrădită, pentru nevoile de dimineață, făcu un duș, se bărbieri, își trezi copiii ca să meargă la școală și, în următoarea jumătate de oră, supraveghe complicata operațiune în vreme ce micul dejun fu înfulecat, rucsacurile și încălțăminte înșfăcate, iar certurile pornite și aplanate. Soția sa i se alătură, arătând somnoroasă, dar gata pentru o nouă zi în rolul de mamă/șofer pentru trei copii, printre care și un adolescent precoce și cu o atitudine independentă.

Harry Finn avea treizeci și ceva de ani, trăsături încă tinerești și ochi de un albastru intens, cărora nu le scăpa nimic. Se căsătorise de tânăr, își iubea soția și pe cei trei copii și chiar resimțea o afecțiune sinceră față de câinele familiei, o corcitură clăpăugă de labrador și caniş, pe nume George. Finn avea în jur de un metru optzeci și cinci și o constituție vânoasă, cu membre lungi, ideală pentru viteză și rezistență. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu o pereche de blugi spălăciți, purtând cămașa pe dinafară. Și, având pe nas ochelarii cu rame rotunde și o expresie inteligentă, introspectivă, arăta ca un contabil căruia îi plăcea să asculte Aerosmith după o zi de calcule nesfârșite. Deși uimitor de athletic, inteligența era cea care îi permitea să pună pâine pe masă și iPoduri la urechile copiilor, fiind foarte bun în meseria sa. Într-adevăr, existau prea puțini oameni care puteau face ceea ce făcea el. Și să mai și supraviețuiască pe deasupra.

Își luă la revedere de la soție cu un sărut, își îmbrățișă copiii – chiar și pe adolescent –, înhăță un rucsac pe care îl lăsase lângă ușa de la intrare în seara precedentă, se strecură agil în Toyota sa Prius și conduse până la Aeroportul Național de pe cursul râului Potomac, chiar lângă Washington, D.C. Numele acestuia fusese schimbat în Aeroportul Național Ronald Reagan din Washington, dar pentru localnici avea să rămână mereu Naționalul, pur și simplu. Finn opri mașina în una dintre parcarile de lângă clădirea terminalului principal, a cărei trăsătură arhitecturală principală era o serie de domuri care se conectează între ele, copiate după Monticello, preaiubita proprietate a lui Thomas Jefferson. Cu rucsacul în mână, traversă pasarela care ducea în interiorul elegant al aeroportului. Înăuntrul unei cabine de toaletă, deschise rucsacul, trase pe el o haină albastră groasă, cu dungi reflectorizante pe mâneci și o pereche de pantaloni albaștri de salopetă, își petrecu după gât o pereche de căști de protecție împotriva zgomotului și-și prinse de haină o legitimație cu aspect oficial.

Recurgând la o metodă clasică de trecere a barierei, se alătură unui grup de angajați ai aeroportului care mășăluiau pentru a trece printr-un punct de control „special“. În mod ironic, acestei verificări nu i se acorda nici măcar atenția superficială la care erau supuși pasagerii obișnuiți. Odată ajuns de cealaltă parte a barierei, își cumpără o cafea și îl urmă fără nici o grijă pe un alt angajat al aeroportului, care ieșea pe ușa securizată ce ducea pe pistă. Bărbatul chiar îi ținu ușa deschisă ca să treacă.

– Ce tură ești? îl întrebă Finn pe angajat, care îi și răspunse. Eu acuma intru, continuă Finn. Ceea ce n-ar fi o problemă, dacă n-aș fi stat treaz aseară să văd afurisitul de meci.

– Mie-mi spui! aprobă omul.

Finn parcurse în fugă treptele de metal și se îndreptă spre un 737 pe care tocmai îl pregăteau pentru un zbor scurt până la Detroit, de unde pleca apoi spre Seattle. În drumul său, trecu pe lângă mai multe persoane, inclusiv pe lângă un responsabil cu alimentarea, doi hamali și un mecanic care inspecta roțile avionului cu destinația

Michigan. Nimeni nu-l luă la întrebări, deoarece se comporta ca și cum ar fi fost îndreptățit să se afle acolo. În timp ce-și termina cafeaua, trecu pe lângă avion.

Se îndreptă apoi spre un Airbus A320 care trebuia să decoleze spre Florida peste aproximativ o oră. Lângă el era parcată mașina de transport bagaje. Cu o mișcare exersată, Finn scoase micul pachet din buzunarul jachetei și îl strecură într-un buzunar lateral al uneia dintre gențile așezate unele peste altele. Îngenunche apoi lângă roțile din spate ale avionului, prefăcându-se că verifică striatiile cauciucurilor. Încă o dată, cei din jurul său nu-l luă în seamă, deoarece Harry Finn avea aerul unui om care se simte pe deplin în largul său în împrejurările date. Un minut mai târziu făcea conversație cu un angajat din echipa de la sol, analizând șansele echipei Washington Redskins și situația deplorabilă a celor care trudesc în industria aviatică.

– Toți, cu excepția mahărilor, observă Finn. Nenorocirii ăia scot bani pe bandă.

– Asta așa-i, replică celălalt bărbat, și cei doi își loviră ușor pumnii pentru a pământului acordul lor solemn în privința lăcomiei dezgustătoare a bogătaşilor lipsiți de scrupule care stăpâneau industria aviatică, nu chiar atât de prietenoasă pe cât se vehicula în reclame.

Finn observă că trapa din spate a calei avionului cu destinația Detroit era deschisă. Așteptă până când hamalii plecară cu mașina de transport pentru a aduce bagajele, apoi urcă pe platforma de ridicare parcată acolo. Se strecură în interiorul calei și se instală în ascunzătoare. Și-o alesese deja când studiasse câteva schițe ale calei de la modelul 737 pe care le puteai găsi ușor dacă știai unde să cauți, și se vedea că Finn știuse. Mai aflase, de asemenea, căutând pe internet, informații disponibile publicului general, că avionul avea să fie plin doar pe jumătate, așa că greutatea sa adăugată în partea din spate nu avea să creeze probleme.

În vreme ce Finn rămase ghemuit în ascunzătorea sa, avionul fu încărcat cu bagaje burduhănoase și pasageri stresați, apoi acesta decolă în direcția Detroit. Finn zbură confortabil în cala presurizată, deși aici era mai rece decât în cabina principală, bucurându-se că

purta o haină groasă. După vreo oră, avionul ateriză și se îndreptă încet spre poartă. După câteva minute, cala fu deschisă și bagajele, descărcate. Finn așteptă răbdător încă puțin după ce fu descărcat ultimul bagaj, înainte de a ieși din ascunzătoare și a privi prin ușa deschisă în partea din spate a avionului. Erau ceva oameni prin preajmă, dar nimeni nu se uita în direcția lui. Coborî din avion. O clipă mai târziu, observă doi agenți de securitate care se îndreptau spre el sorbind din cafea și sporovăind. Băgă mâna în buzunar, scoase o pungă din care luă un sandvici cu șuncă și începu să mănânce, îndepărtându-se de avion.

Când cei doi agenți trecură pe lângă el; îi salută cu o mișcare a capului.

– Cafea normală sau sunteți din ăia care beau café-latte pe jumătate decofeinizată, cu caramel și o aromă de nu-știu-care cu o doză de nu-știu-ce? Rânji cu gura plină de sandvici cu șuncă. Cei doi polițiști chicotiră auzindu-i remarcă, iar el trecu mai departe.

Se strecură în interiorul terminalului, merse la toaletă, își scoase haina, căștile și legitimația, dădu un telefon scurt și se îndreptă spre biroul de securitate al aeroportului.

– Am pus o bombă într-o geantă care a fost încărcată pe un A320 la Aeroportul Național azi-dimineață, îi explică el ofițerului de serviciu. Iar eu tocmai am călătorit în cala unui 737 de la Washington. Aș fi putut să-l fac să se prăbușească oricând.

Ofițerul nu purta armă, așa că, uluit, sări peste birou ca să-l pună la pământ. Finn se dădu frumos la o parte din fața atacului, iar tipul căzu lat pe podea, strigând după ajutor. Alți polițiști dădură năvală din biroul din spate și înaintau spre Finn cu armele în mână, dar Finn scosese la iveală scrisoarea de acreditare chiar înainte ca pistoalele să apară.

În acel moment, ușa biroului se deschise și intrară trei bărbați, ținând ca pe niște sceptre regești insignele de agenți federali.

– Departamentul pentru Securitatea Internă, lătră unul dintre aceștia la polițiști. Arătă înspre Harry Finn. Omul acesta lucrează pentru noi. Și cineva tocmai a dat de belea.

Capitolul 2

– Bine lucrat, Harry, ca de obicei, zise mai târziu șeful echipei de la Departamentul pentru Securitatea Internă, bătându-l pe Finn pe spate. Angajații au fost muștrați, s-au redactat rapoarte, s-au trimis e-mailuri, iar telefoanele au rămas fără baterie pe măsură ce deficiențele sistemului de securitate scoase la iveală de Harry Finn au fost dezvăluite organelor abilitate. În mod normal, Finn nu ar fi fost însărcinat de Departamentul pentru Securitatea Internă¹ sau DHS, cum era cunoscut adesea, să execute o breșă de securitate pe un aeroport, fiindcă Administrația Federală a Aviației² nu permitea intervenții externe. Finn bănuia că această atitudine se datora faptului că băieții de la FAA știau prea bine ce neajunsuri are sistemul și nu voiau ca cineva din afară să afle. Cu toate acestea, tipii de la DHS obținuseră autorizația pentru operațiune și îl aleseseră pe el să apese pe trăgaci.

Finn nu era angajat al DHS. Firma pentru care lucra el fusese contractată de agenție pentru a testa securitatea atât a unor obiective guvernamentale, cât și a unora private, dar de mare importanță, răspândite pe întreg teritoriul țării. Modul lor de operare era practic și îndrăzneț: încercau să treacă de securitatea locației prin orice mijloc posibil. DHS încheia adesea asemenea contracte cu firme din exterior. Aveau un buget anual de vreo 40 de miliarde și trebuia să bage banii în ceva. Firma lui Finn prelua doar o parte din aceste afaceri, dar chiar și o bucățică din câteva miliarde reprezenta un flux de venit bunicele.

¹ Department of Homeland Security

² Federal Aviation Administration

În mod normal, Finn ar fi părăsit aeroportul fără a dezvălui ce făcuse, lăsând restul în seama altora. Totuși, cei de la DHS, evident sătui de starea securității aeroporturilor și vrând, fără îndoială, să facă o declarație de impact, îl instruiseră să meargă înauntru și să mărturisească, pentru ca ei să poată intra teatral în urma lui, cu mare tam-tam. Mass-media avea să jubileze, și industria aviatică avea să fie zdruncinată, iar Departamentul pentru Securitatea Internă avea să arate foarte eficient și eroic. Finn nu se amestecă defel în toată afacerea. Nu dădu nici un interviu, iar numele său nu apăru în ziare. El își îndeplini îndatoririle fără a face vâlvă.

Avea să susțină *totuși* o sesiune de informare cu agenții de securitate ai aeroportului pe care îi păcălise, încercând să se arate încurajator și diplomat în evaluarea performanței sau a lipsei acesteia și să le recomande să ia măsuri pe viitor. Câteodată, sesiunile de informare erau partea cea mai periculoasă a activității sale. Oamenii se ener-vau destul de tare când aflau că fuseseră și fraieriți, și făcuți de răs. În trecut, Finn fusese chiar nevoit să-și facă loc cu pumnii ca să iasă dintr-o încăpere.

Bărbatul de la DHS adăugă:

– Îi punem noi la punct pe oamenii ăștia cumva, într-un fel sau altul...

– Nu cred că voi trăi să o mai văd și pe-asta, domnule, replică Finn.

– Poți să zbori la D.C. împreună cu noi, continuă bărbatul. Avem un avion al agenției care ne așteaptă.

– Mulțumesc, dar vreau să fac o vizită cuiva care locuiește aici. Mă întorc mâine.

– Bine. Pe data viitoare.

„Pe data viitoare“, se gândi Finn.

Bărbații plecară, iar Finn închirie o mașină cu care se îndreptă spre o zonă suburbană a Detroitului, oprindu-se întâi la un minimall. Din rucsac scoase o hartă și un dosar cu o poză înauntru. Bărbatul din poză avea șaiszeci și trei de ani, era chel, purta câteva tatuaje distinctive și răspundea la numele de Dan Ross.

Nu era numele său adevărat, cum nu era nici cel al lui Finn.

Capitolul 3

Artrită. Și lupus pe deasupra. Un duo încântător, menit să-i facă viața un iad din pricina durerii violente. Fiecare os scârțâia, fiecare tendon pârâia. Resimțea fiecare mișcare ca pe o lovitură de picior drept în pânțele, dar el continua să meargă, deoarece, dacă te opreai, era definitiv. Dădu pe gât câteva pastile tari, pe care nu ar fi avut voie să le dețină, și-și trânti o șapcă pe capul chel, palid, trăgându-și eozorocul peste ochi și punându-și și o pereche de ochelari de soare. Nu-i plăcea ca oamenii să știe la ce se uită. Și nici nu voia ca oamenii să-l poată privi atent.

Se sui cu grijă în mașină și conduse până la magazin. Pe drum, medicamentele își făcură efectul și se simțea bine sau cel puțin avea să se simtă pentru câteva ore.

– Mulțumesc, domnule Ross, îi spuse vânzătorul, aruncând o privire la numele de pe cartea de credit înainte de a i-o înapoia împreună cu punga cu cumpărături. O zi bună să aveți!

– Nu mai am zile bune, răspunse Dan Ross. Mai am doar zile *de trăit*.

Vânzătorul privi scurt la șapca ce-i acoperea capul fără păr.

– Nu e cancer, zise Ross, citindu-i gândurile. Mai bine ar fi fost. Mai rapid, înțelegi ce zic?

Vânzătorul, care nu avea mai mult de douăzeci și ceva de ani și era, desigur, încă nemuritor, nu părea defel să înțeleagă la ce se referă Ross. Dădu stânjenit din cap și se întoarse să sevească un alt client.

Ross părăsi magazinul, refectând la ce avea de făcut. Nu-și punea problema banilor. Statul se ocupase de el, acum, că era bătrân și pricâjit. Avea o pensie frumoasă, asigurare de sănătate – așijderea; aceasta era o treabă pe care federalii o făceau bine. În opinia sa, una dintr-o listă *scurtă*. Acum avea timp la dispoziție. Aceasta era principala sa grijă. Ce să facă acum? Să meargă acasă și să nu facă nimic? Sau să ia prânzul la un fast-food din oraș, unde putea să-și umple stomacul, să se uite la televizor și să flirteze cu chelnerița care nu-l băga în seamă? Dar putea totuși să viseze, nu-i așa? Să viseze la vremurile când femeile făceau mult mai mult decât să-l bage în seamă.

Asta nu prea era viață, trebuia să recunoască. În timp ce se gândea la toate acestea, privirea îi fugea discret în toate direcțiile. Nici în ziua de azi nu putea să-și înfrângă imboldul de a se asigura că nu este urmărit. Așa se întâmplă când oamenii încearcă mereu să te ucidă. Doamne, dar cât îi plăcuse totuși! Cu mult mai bine decât să aibă de ales între fast-food și casă în fiecare zi mizerabilă pe care o trăia odată ajuns la vârsta „de aur”. Cu trei decenii în urmă se afla în altă țară, în fiecare lună. În fiecare lună din vremurile bune.

„Am văzut lumea din zbor, cu o rugăciune și o armă la alegere”, obișnuia el să spună. Își îngădui un zâmbet nostalgic. Asta era tot ce mai avea acum: amintirile. Și blestematul de lupus. *Se pare că Dumnezeu totuși există*. Ce porcărie să afle tocmai acum.

Din păcate pentru Ross, deși aptitudinile sale de observator erau încă bune, nu mai erau infailibile. În josul străzii, Harry Finn stătea în mașina sa închiriată și îl urmărea pe inimitabilul domn Ross. „Încotro, Danny? Acasă ori la fast-food? La fast-food sau acasă? Cât de mult ai decăzut.”

Cam în trei sferturi dintre cazurile în care Finn îl urmărise, Dan Ross alesese localul în locul casei. Această proporție se adevăra și astăzi, de vreme ce acesta se întoarse, porni în josul străzii și intră la Edsel Deli, deschis din 1954, după cum anunța semnul de deasupra ușii, ceea ce îl făcea mult mai popular decât mașina lipsită de merite după care fusese numit.

Ross avea să rămână acolo cel puțin o oră, mâncând și urmărind fiecare mișcare a chelnerițelor drăguțe. Apoi mai făcea douăzeci de minute cu mașina până la el acasă. După aceea, avea să se așeze în curtea din spate, să citească ziarul, apoi venea vremea să intre: trăgea un pui de somn, își pregătea o cină nepretențioasă, se uita la televizor, juca Solitaire pe măsuța din fața ferestrei, la lumina unei lămpi, și, în cele din urmă, se ducea la culcare. La ora nouă lumina din bungalow se stingeau, iar Dan Ross adormea și se trezea a doua zi pentru a o lua de la capăt. Finn bifă metodic în minte toate aceste momente din existența monotonă a bătrânului.

După ce Finn îl localizase pe Ross în acest oraș, călătorise de mai multe ori până aici pentru a-i afla activitatea zilnică. Supravegherea îi permisesese să pună la cale planul perfect pentru a-și duce la îndeplinire misiunea.

Cu vreo cinci minute înainte ca Ross să iasă de la Edsel, Finn coborî din mașină, traversă strada cu pași mari, privi pe geamul localului și-l văzu pe Ross la obișnuita sa masă din spate, studiind nota de plată care tocmai îi fusese adusă. Finn se îndreptă fără grabă spre locul unde era parcată mașina lui Ross. În două minute era din nou la automobilul pe care-l închiriasse. După trei minute, Ross ieși din restaurant, o luă agale pe lângă clădiri, urcă în mașină și demară.

Finn plecă în direcția opusă.

În acea seară Ross își duse la bun sfârșit ritualul zilnic, încheind cu trei degete de Johnnie Walker Black și, ignorând toate avertismentele de pe etichetă, îl combină cu o doză zdravănă de calmante. Abia ajunse până la pat, că se instală paralizia. Inițial, presupuse că era efectul medicamentelor și chiar se bucură de senzația de amorțire. Dar, întinzându-se în pat, se panică puțin gândindu-se că poate lupusul avansa spre o fază mai gravă și mai agresivă. Când, dintr-odată, îi fu greu să respire, știu că era vorba despre cu totul altceva. Atac de cord? Dar unde erau greutatea din piept, durerea ascuțită din brațul stâng? Atac cerebral? Dar putea încă să gândească, să vorbească. Rosti câteva cuvinte fără să mormăie. Fața nu părea să i se fi lăsat